

OBSAH :

EURÓPSKA ÚNIA :

Európska solidarita ako nástroj propagandy Ivan Kuhn

KOMUNÁLNE VOĽBY :

Ešte jedny protiústavné voľby Ondej Dostál

REFORMA BANKOVNĪCTVA :

Kto vlastní peniaze na Vašom účte? Douglas Carswell

GLOSA :

Neberte nám STV! Dušan Sloboda

EURÓPSKA SOLIDARITA AKO NÁSTROJ PROPAGANDY

Ivan Kuhn

Európskou témou číslo jeden je už niekoľko mesiacov pôžička Grécku a tzv. euroval. V tejto súvislosti sa viac než inokedy začalo skloňovať slovo solidarita, a to predovšetkým s poukazaním na údajné porušenie princípu solidarity zo strany Slovenska a jeho volených predstaviteľov, keďže slovenský parlament ako jediný z krajín eurozóny neodsúhlasil zapojenie sa krajiny do snahy zachrániť Grécko pred štátnym bankrotom.

Princíp solidarity je v Európskej únii prítomný takmer od počiatkov, teda od čias, keď toto spoločenstvo štátov ešte nebolo čoraz viac zväzujúcou sa úniou. Tento princíp bol deklarovaný i pri založení štrukturálnych fondov, ktorých cieľom malo byť vyrovnávanie rozdielov nielen medzi členskými krajinami, ale aj medzi regiónmi v jednotlivých (dokonca aj tých bohatších) krajinách. Tento princíp bol i jedným zo základných kameňov pri vzniku Kohézneho fondu, do ktorého krajiny s vyšším HDP na obyvateľa prispievajú vyššou sumou a krajiny s nižším HDP čerpajú vyššie sumy.

Podstatné je, že tieto mechanizmy pre-rozdeľovania na princípe solidarity vznikli na báze konsenzuálneho rozhodnutia vtedajších členských krajín Európskeho spoločenstva a sú súčasťou *acquis communautaire* (balík európskych právnych aktov). A všetky krajiny, ktoré neskôr do EÚ vstupovali, prijali záväzok podieľať sa na tejto forme solidarity. Členské krajiny však nikdy nepodpísali bianko zmenu pre solidaritu v rámci EÚ vždy, všade a za akýchkoľvek podmienok. Napriek tomu José Manuel García-Margallo Y Marfíl z Európskej ľudovej strany, ktorý je podpredsedom Výboru Európskeho parlamentu pre ekonomické a finančné záležitosti, na adresu Slovenska vyhlásil: „Ak ste členmi nejakého klubu, musíte zodpovedať aj za solidaritu medzi jeho členmi... porušili sa pravidlá a zničil sa duch solidarity medzi členmi klubu“. Pri tom sám v tom istom vyhlásení pozname-

nal, že „oveľa horšie by bolo, keby väčšia krajina ... porušila tieto nepísané pravidlá.“

Problém je, že tieto „nepísané pravidlá“ existujú iba v hlavách niektorých európskych politikov, ktorí si myslia, že keď sa členské krajiny EÚ dohodli na solidarite v niektorých oblastiach, tak sa táto solidarita automaticky prenáša na všetky oblasti politického, ekonomického a spoločenského života v únii. A platia aj v prípade, ak si krajina spôsobí ekonomické problémy svojimi vlastnými zlými a nezodpovednými rozhodnutiami. Ale nič také v EÚ neplatí, pokiaľ sa na tom krajiny nedohodnú.

Slovenské „nie“ pôžičke Grécku nie je v rozpore s platnými mechanizmami solidarity v EÚ

V súvislosti s rozhodnutím slovenského parlamentu sa tiež často nastoľuje otázka, aké negatíva pre krajinu so sebou prináša. V prvom rade treba povedať, že všetko to strašenie o tom, aké europreklatie postihne Slovensko, ak sa nepridá k eurodávovej psychóze, nemá reálne základy. Čo také hrozné sa stalo Veľkej Británii za to, že nevstúpila do Schengenu a eurozóny? Čo sa stalo Dánsku za to, že v referende odmietlo Maastrichtskú zmluvu a následne si vyjednálo výnimku zo vstupu do eurozóny? Čo sa stalo Švédsku za to, že síce podpísalo záväzok vstúpiť do eurozóny, ale nevstúpilo do nej? Čo sa stalo Írsku za to, že na prvýkrát v referende odmietlo Lisabonskú zmluvu? Nič. Môže Európska komisia potrestať nejakú krajinu za to, že jej demokraticky zvolení poslanci alebo dokonca občania odmietli niektorý z nápadov, ktoré sa zrodili v hlavách eurobyrokratov v Bruseli? Môžu členské krajiny EÚ trestať členskú krajinu, ktorá odmieta ratifikovať nejakú zmluvu?

Tvrdenia o tom, že Slovensko by mohlo na svoje rozhodnutie doplatiť pri rozhodovaní o budúcom rozpočte EÚ, je buď demagogia, alebo vyhrážanie sa, ktoré má len veľmi málo spoločné so vzletnými myšlienkami európskej integrácie. Slovensko čerpá fondy EÚ na základe pravidiel, ktoré boli dohodnuté ešte pred naším vstupom do únie. Náš nárok čerpať ich vyplýva z týchto pravidiel a zo skutočnosti, že HDP na obyvateľa je u nás nižší ako priemer EÚ, pričom nezabúdajme, že i my prispievame do rozpočtu EÚ v súlade s tými istými pravidlami. Slovensko má nárok čerpať zo spoločného rozpočtu EÚ, pokiaľ EÚ dodržiava už raz dohodnuté pravidlá. Čo samozrejme neznamená, že EÚ nemôže tieto pravidlá do budúcnosti zmeniť. Ale pre všetkých členov únie, nie iba pre Slovensko.

Na druhej strane slovenské „nie“ prináša jedno nečakané pozitívum. Slovenskí politici sa na európskej politickej scéne konečne začínajú správať ako reprezentanti suverénnej krajiny. A nepotrebujú pritom preskokať vatry zvrchovanosti, stavať dvojkríže na každom pahorku a mávať nad hlavou valaškou. Úplne stačí, ak budú využívať svoje právo aktívne sa zapájať do rozhodovania v únii. Doteraz sa totiž slovenská politika v EÚ dala charakterizovať heslom „pridajme sa ku konsenzu“ či „pridajme sa k väčšine“. Lenže Slovensko je plnoprávnym členom EÚ a má nielen povinnosť plniť si záväzky vyplývajúce z členstva, ale aj právo zúčastňovať sa na rozhodovaní o ďalšom smerovaní únie a o nových pravidlách, ktoré EÚ vytvára a zavádza. Vráťane práva nesúhlasit s väčšinou. Dokonca i byť ako jediný proti. A bude to platiť dovtedy, kým sa EÚ nezmení na novodobé impérium a malé štáty sa v ňom nepremenia na nevovprávné poslušné kolónie.

Autor je analytik KI.

EŠTE JEDNY PROTIÚSTAVNÉ VOĽBY

Ondrej Dostál

Ústava Slovenskej republiky zakotvuje slobodu prejavu a právo na informácie ako prvé z politických práv. Slovenská legislatíva však obsahuje viacero zákonov, ktoré do práva slobodne šíriť informácie negatívne zasahujú. V niektorých prípadoch evidentne nad rámec vymedzených ústavou. Príkladom je zákon o komunálnych voľbách. Aj novembrové voľby mestských a obecných samospráv sa uskutočnia podľa zákona, ktorého ústavnosť je vo vzťahu k slobode prejavu prinajmenšom sporná. Hoci všetko mohlo byť inak.

Sloboda prejavu je najdôležitejšie z politických práv. Načo by existovalo právo zhromažďovať sa alebo právo združovať sa v politických stranách či iných združeniach, keby absentovala sloboda prejavu? Aký by potom mali zmysel? Ani sloboda prejavu však nie je neobmedzená. Ústava v čl. 26 ods. 4 uvádza, že „Slobodu prejavu a právo vyhladávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.“ Akýkoľvek zásah do slobody prejavu a slobodného šírenia informácií by teda mal byť opatrením v demokratickej spoločnosti nevyhnutným na ochranu alebo zabezpečenie niektorého z ústavou vymedzených účelov. Je evidentné, že obmedzenia volebnej kampane obsiahnuté v zákone č. 346/1990 Zb. o voľbách do orgánov samosprávy obcí takýmito nevyhnutnými opatreniami nie sú.

Zákon o voľbách do orgánov samosprávy obcí v § 30 ods. 1 vymedzuje volebnú kampaň ako „činnosť politickej strany, nezávislého kandidáta, prípadne ďalších subjektov zameranú na podporu alebo slúžiacu na prospech kandidujúcej politickej strany alebo nezávislého kandidáta vrátane inzercie alebo reklamy prostredníctvom rozhlasového a televízneho vysielania podľa odseku 4, hromadných informačných prostriedkov, plagátov alebo iných nosičov informácií“. Podľa § 30 ods. 2 „Kampaň sa začína 17 dní a končí sa 48 hodín pred začiatkom volieb. Vedenie kampane mimo určeného času je zakázané“.

Obmedzenie slobody prejavu a práva šíriť informácie je síce uskutočnené zákonom, ako to vyžaduje ústava, v žiadnom prípade však nemožno tvrdiť, že takéto obmedzenie slobody prejavu a práva šíriť informácie v čase mimo volebnej kampane by bolo opatrením nevyhnutným na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Ktorá z týchto hodnôt a akým spôsobom je ohrozovaná tým, že nejaký kandidát presviedča ľudí, aby ho volili v čase dlhšom ako 17 dní alebo kratšom ako 48 hodín pred voľbami? Žiadna. A o nevyhnutnosti už nemôže byť ani reči. Neexistuje preto žiadny legitímny a ústavne konformný dôvod obmedzovať šírenie takýchto informácií na obdobie 17 dní až 48 hodín pred začiatkom volieb.

Ustanovenie o začiatku a konci volebnej kampane je v realite obchádzané a kandi-

dáti šíria informácie o sebe aj pred oficiálnym začiatkom kampane. Stačí sa v týchto dňoch prejsť ulicami našich miest. Porušenie tohto zákazu síce nebýva priamo sankcionované a zákon ani neumožňuje sankcionovať porušovanie ustanovení o volebnej kampani s výnimkou sankcionovania elektronických médií. Je však absurdné, aby bolo zákonom stavané do polohy porušovania zákona také konanie, ktoré je iba uplatňovaním si jedného zo základných politických práv garantovaných ústavou.

Prežitkom je aj volebné moratórium. Zákon o komunálnych voľbách v § 30 ods. 11 uvádza, že „v čase 48 hodín pred začiatkom volieb a počas volieb je zakázané v rozhlasovom a televíznom vysielaní, v hromadných informačných prostriedkoch, v budovách, kde sídlia okreskové volebné komisie, a v ich bezprostrednom okolí vysielat alebo zverejňovať informácie o politických stranách a nezávislých kandidátoch v ich prospech alebo v ich neprospech slovom, písmom, zvukom alebo obrazom.“ Toto obmedzenie sa týka iba niektorých foriem kampane (cez masmédiá) a miest jej šírenia

Neexistuje žiadny legitímny a ústavný dôvod obmedzovať kampaň pred komunálnymi voľbami

(v blízkosti volebných miestností). Nevylučuje síce všetky formy volebnej kampane v čase volebného moratória, je však nadbytočné, pretože § 30 ods. 2 zakazuje vedenie akejkoľvek kampane v čase mimo zákonom vymedzeného času volebnej kampane, teda aj v čase volebného moratória. Podobne ako v prípade obdobia pred začiatkom volebnej kampane, neexistuje žiadny relevantný a legitímny dôvod pre zákaz volebnej kampane 48 hodín pred voľbami.

Napokon, v zákone o parlamentných voľbách bolo 48-hodinové moratórium zrušené, hoci aj v ňom pôvodne existovalo. Z toho je evidentná protiústavnosť úpravy zákona o komunálnych voľbách. O tej síce môže záväzne rozhodnúť iba ústavný súd, ale situácia je viac ako jasná. Ak by 48-hodinové moratórium bolo opatrením v demokratickej spoločnosti nevyhnutným na ochranu niektorého z ústavou definovaných cieľov, muselo by existovať aj v zákone o parlamentných voľbách. Ak v zákone o parlamentných voľbách neexistuje, evidentne nejde o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, a teda jeho zakotvenie v zákone o komunálnych voľbách nezodpovedá ústave. Logika nepustí.

Zákon o voľbách do NR SR navyše ani neupravuje volebnú kampaň ako takú, ale iba vysielanie politickej reklamy v elektronických médiách a umiestňovanie volebných plagátov na miestach vyhradených obcou. V týchto prípadoch totiž môže existovať legitímny záujem na tom, aby podmienky vedenia volebnej kampane boli zákonom upravené. Elektronické médiá sú buď verejnoprávnymi médiami alebo vysielajú na základe udelennej licencie, ktorých počet je limitovaný. V druhom prípade ide o poskytovanie priestoru na prezentáciu kandidujúcich strán zo strany verejnej správy. Ostatné formy volebnej kampane nie sú zákonom o voľbách do NR SR regulované, nedochádza teda k žiadnemu protiústavnému obmedzovaniu slobody prejavu a práva na šírenie informácií. A podobná úprava existuje aj v zákone o voľbách do Európskeho parlamentu.

Protiústavným je s najväčšou pravdepodobnosťou aj zákaz zverejňovania výsledkov predvolebných prieskumov verejnej mienky v období kratšom ako 7 dní pred voľbami v zákone o komunálnych voľbách. Ani v tomto prípade nemožno nájsť uspokojivú odpoveď na otázku, aký ústavou stanovený cieľ by toto opatrenie malo sledovať, o jeho nevyhnutnosti ani nehovoriac.

Skupina poslancov NR SR za Občiansku konzervatívnu stranu (OKS) pripravila a na septembrovú schôdzu parlamentu predložila návrh novely zákona o komunálnych voľbách, ktoré vyššie spomenuté zásahy do slobodného šírenia informácií odstraňovali. Účelom tohto návrhu bolo upraviť súčasné znenie zákona o voľbách do orgánov samosprávy obcí tak, aby obmedzenia volebnej kampane nezasahovali do slobody prejavu a slobody šírenia informácií nad rámec dôvodov vymedzených v ústave. Navrhované zmeny približovali úpravu podmienok volebnej kampane pred komunálnymi voľbami k úprave v zákone o parlamentných voľbách. Parlament sa však odmietol návrhom poslancov OKS čo i len zaoberať a na návrh opozície a s podporou časti vládnej koalície vyradil novelu z programu septembrovej schôdze.

Programové vyhlásenie vlády obsahujúce zámer pripraviť volebný kódex, „s cieľom pripraviť prehľadnosť, zjednotenie terminológie a jednotnú úpravu niektorých ustanovení súčasných volebných zákonov“. Pokojne sa stavím, že súčasťou tejto jednotnej úpravy nebude žiadne volebné moratórium, ani ďalšie zásahy do slobodného šírenia informácií, ktoré sú dnes obsiahnuté v zákone o komunálnych voľbách. Náš návrh zákona nemal ambíciu upraviť problematiku komunálnych volieb komplexne. To by tak krátko pred voľbami ani nebolo správne. Snažili sme sa iba odstrániť reštrikčné zásahy do slobody prejavu a slobodného šírenia informácií idúce pravdepodobne nad rámec ústavy. Parlamentná väčšina to však videla inak. Škoda. Čakajú nás tak ešte jedny voľby zasahujúce do slobody prejavu viac, ako to predpokladá ústava.

Autor je poslanec NR SR za OKS a predseda občianskeho združenia Priatelia slobodných informácií (PSI).

KTO VLASTNÍ PENIAZE NA VAŠOM ÚČTE?

Douglas Carswell

Táto jednoduchá otázka má hlboké dôsledky. Podľa prieskumu agentúry Ipsos MORI (spoločnosť zaoberajúca sa prieskumom trhu a verejnej mienky – pozn. prekl.) viac ako 70 percent ľudí v Spojenom kráľovstve verí, že keď si uložia peniaze v banke, sú ich. Ale v skutočnosti to tak nie je.

Peniaze uložené na bankovom účte sú, ako ustanovuje viac než dvestoročný precedens, zákonným majetkom viac banky ako majiteľa účtu. Ak by hociktorý ctihodný poslanec vložil do svojej banky dnes populudní 100 libier, banka by z nich mohla požičať približne 97 libier. Dokonca aj v prípade nových požiadaviek na mieru kapitálovej primeranosti (pomer kapitálu banky k jej aktívam, táto hodnota ovplyvňuje schopnosť banky uhrádzať svoje záväzky – pozn. prekl.) by banka mohla požičať viac ako 90 percent z každého vkladu. Banka A by potom mohla požičať 97 libier z pôvodného vkladu 100 libier banke B, ktorá by potom mohla požičať 97 percent z tejto sumy. Požičiavanie takto môže pokračovať dookola tak, ako sme to videli počas úverového boomu. Za každú vloženú libru by banky nazbierali tou či onou formou kumulované úvery v hodnote viac než 40 libier. Banky sa teda tešia z takejto zákonnej privilegia, aké nemá žiadny iný druh podnikania, aký poznáme. Prečo je bankám dovolené požičiavať peniaze ľudí mnohonásobne a bez ich súhlasu?

Zákon proti úverovej pyramíde

Môj návrh zákona by stanovil zákonné vlastníctvo majiteľov účtov, pokiaľ by si títo nedohodli nič iné, keď si otvárajú účty. Inými slovami, existovali by dve kategórie bankových účtov: účty na vklady pre investičné účely a účty na vklady za účelom ich uloženia. Banky by naďalej mohli voľne požičiavať peniaze uložené na investičných účtoch, ale nie peniaze uložené na depozitných účtoch. Táto myšlienka ako taká nie je vôbec vzdialená od predstavy zlatom sto-percentne krytých depozitných účtov, ktorú presadzovali iní ctihodní poslanci a guvernér Bank of England (anglická národná banka – pozn. prekl.).

Môj návrh zákona nie je iba opatrením na ochranu spotrebiteľa. Jeho cieľom je tiež odstránenie nezvyčajnej výnimky zo zákona pre banky, ktorá má hlboký dopad na celú ekonomiku. Práve preto, že môžu disponovať s vkladmi ako s investíciou do obrovskej úverovej pyramídy, sú banky schopné poskytovať úvery. Vo väčšine odvetví, ak rastie dopyt, podniky reagujú zvýšením produkcie. Zákonné privilegium, ktoré majú banky, zabraňuje fungovaniu základného trhového mechanizmu, čo má katastrofálne následky.

Problém čiastočných rezerv

Ak by trhový mechanizmus fungoval tak, ako má, tak ihneď, ako by začal rásť

dopyt po úveroch v ekonomike, by banky mali zvýšiť cenu úverov (úrokové sadzby), aby podporili nárast úspor. Keby úroky rástli, sporilo by viac ľudí. To by bankám umožnilo zvýšiť pomer úverov voči úsporám. Ak by banky boli takými istými podnikateľskými subjektmi ako iné firmy, zistili by, že keď dopyt po ich službách klesá, bola by obmedzená aj ich schopnosť poskytovať úver, a to cenovým mechanizmom. Žiaľ, v našom systéme bankovníctva čiastočných rezerv to tak nie je. Keďže banky môžu manipulovať s peniazmi ľudí ako so svojimi vlastnými, môžu ich požičiavať bez ich súhlasu bez toho, aby sa nutne zdvihla cena úverov. Cenový mechanizmus neobmedzuje rast úverov tak, ako by mal. Bez obmedzujúceho cenového mechanizmu preto vznikajú úverové bubliny. Aby sa uspokojil bezuzdný dopyt po úveroch, banky ich poskytujú vo veľkom. Tieto úvery tak podporujú rozširovanie kapacít v ekonomike, ktoré nie sú podoprené skutočnými úsporami. Nie je to podložené nejakou odloženou spotrebou, a tak úverový boom vytvára neudržateľnú nads potrebu.

Prečo je bankám dovolené požičiavať peniaze ľudí mnohonásobne a bez ich súhlasu?

Tí, ktorí rozhodujú, nielen v tejto komore, a bez ohľadu na to, kto je v úrade, museli a musia čeliť nezákonnej voľbe. Buď necháme konštrukciu dnešného klientelistického kapitalizmu zrútiť sa, alebo budeme tlačiť viac a viac peňazí, aby sme podporili túto Ponziho schému (podvodná „investičná“ schéma podobná pyramídovej hre, v ktorej však nových investorov nehľadajú tí predchádzajúci na províznej báze, ale len sám jej iniciátor – pozn. prekl.) a ľudí, ktorí ju postavili, a tým budeme devalvovať našu menu preto, aby pyramída zostala nad vodou.

Prehliadaná úverová vata

Keďže nás postihol kolaps úverov, nekonečný rad ekonómov, z ktorých väčšina nevidela, že tento kolaps prichádza, sa zrazu vyrojil na našich televíznych obrazovkách, aby vysvetlili s váhou svojej autority jeho príčiny. Väčšina mala tendenciu vidieť nedostatok úverov ako problém, nie ako príznak. Namiesto nich by sme snáď mohli začať počúvať tých ekonómov, ktorí videli, že problémom je nadbytok úverov, ktorý kolaps predchádzal. Cobden Centre, Ludwig von Mises Institute a profesor Jesús Huerta de Soto – tí všetci pochopili, že nadbytok falošnej vaty úverov je príčinou kolapsu, ktorý nastal. Je čas vážne sa zaoberať ich myšlienkami o poctivých peniazoch a zdravom bankovníctve.

Keynesiánski a monetaristickí ekonómovia možno pri tejto myšlienke odhrôzujú, lebo ich ortodoxnou vierou je, že bez týchto zákonných privilégií bánk by nebol dostatok úverov. Tvrdia, že olej, ktorý maže fungujúci stroj kapitalizmu, by vyschol a stroj by sa zadrel a zastavil. Nie je to ale tak. Môj zákon by nezrušil úvery, iba by ich podoprel úsporami. Inými slovami, úver zodpovedajúci úsporám alebo odloženej spotrebe by sa stal hnacou silou ekonomického rastu. Aby som použil módne klišé, bolo by to udržateľné.

Návrat od dlhov k sporeniu

Ministri hovorili o svojich veľkých ambíciách pretvoriť ekonomiku z takej, ktorá sa opiera o spotrebu, na takú, ktorá je založená na výrobe statkov. Dobrým miestom, kde začať, by bolo schváliť zákon umožňujúci depozitné účty, ktorý by nedovoľoval bankám masovú produkciu podvodných úverov tak, aby boli preferovaní spotrebiteľia a dlžníci pred tými, ktorí vytvárajú bohatstvo. S poctivými peniazmi by sa Briti z národa zadlžených spotrebiteľov, ktorým sú dnes, mohli znova stať tými producentmi a sporiteľmi, akými boli kedysi.

S možnosťou výberu medzi novými depozitnými účtami a investičnými účtami by jednotlivci už viac neboli nedobrovoľnými a naozaj neinformovanými investormi zúčastňujúcimi sa na nerozvážnych obchodoch prostredníctvom úverových nástrojov, ktorým – zdá sa – rozumejú aj málokto členovia predstavenstiev samotných bánk.

Autor je konzervatívny poslanec dolnej komory britského parlamentu.

Publikovaný text predstavuje prepis prejavu Douglasa Carswella v britskom parlamente, v ktorom dňa 15. septembra 2010 v prvom čítaní odvodňoval ním predkladaný návrh zákona reformujúceho bankový systém tak, aby sa zakázalo bankám požičiavať peniaze majiteľov vkladov na požiadanie bez ich súhlasu (Financial Services (Regulation of Deposits and Lending) Bill).

Preložil Svetozár Gavora, spolupracovník KI.

KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNKA
M. R. ŠTEFANIK
CONSERVATIVE
INSTITUTE

NEBERTE NÁM STV!

Dušan Sloboda

Zvyknite si. Hoci je po voľbách a i po referende s mnohými jeho nereferendovými otázkami, koncesionárske poplatky ostávajú v platnosti naďalej nielen do konca tohto, ale minimálne do konca budúceho roka. A za ten čas v STV uteká deň po dni, každý je šedivý. Ako inak, keď z obrazovky tzv. verejnoprávnej televízie sa na nás dennodenne valia reprízy programov z dŕb, keď mrzká lúza v jej dnešnom vedení špinila verejný priestor vo vtedajšom komunistickom spravodajstve. Tak ako vtedy, i počas Ficovej vlády bolo spravodajstvo pod dozorom cenzorov a poplatné jednej strane. Apropo, keď už sme pri tom spravodajstve, hoci je dlhé roky zúfalo úbohé, spolu s dámskymi magazínmi či podvečernou (tiež verejnoprávnou?) telenovelou, patrí v súčasnosti v nejednom deň aspoň k tým pár programom, ktoré STV dokáže vysielat' na svojom hlavnom okruhu v premiére.

Neverili by ste, ale prevádzkovanie tejto úbohosti, a to aj z našich peňazí, či už nám ich kradnú cez koncesionárske poplatky alebo cez dodatočné dotácie pre STV zo štátneho rozpočtu, stojí ročne takmer 100 miliónov eur. A neverili by ste, ale medzi najvyššie nákladové položky verejnoprávnej chamrade patria výdavky na mzdy. Chápate? To naozaj treba platiť ročne 13 miliónov eur stovkám ľudí na to, aby nám na Dvojke z archívu z roku 1985 púšťali posedenia s pracovníkmi JRD Svornosť a miestnou dychovkou? „Vtipnejší vyhráva,“ povedali si zjavne Štefan a jeho červená družina, keď v štýle tridsať rokov starej „zábavy,“ reprízovanej aktuálne na Jednotke v pracovné dni, rozhodli, že ani nie dvojičnú slávu športovej Trojky posunú na vyššiu úroveň: nielen väčšinu noci (ako na Dvojke, keď nezasadá parlament), ale i väčšinu dňa tam v súčasnosti platíme za monoskop. A to veru doslovne, keďže i to je prenos signálu, za ktorého šírenie sa platí, a to je ďalších 13 miliónov

eur ročne do ľufu len tak. „Spravilo sa to samo! Ja nie, to finančná kríza,“ háji sa Štefan, keď sa ozývajú hlasy proti jeho šafáreniu a topeniu televízie do ešte hlbších miliónových dlhov. Rada STV to však asi vidí inak, keďže mu za jeho vľajšiu prácu schválila absurdne nevhodnú odmenu vo výške viac ako 12 tisíc eur.

Keďže niet veľa takých bláznov, ktorí by za zmienené „služby“ dobrovoľne platili, pospolitému ľudu bolo vyrubené výpalné vo forme koncesionárskych poplatkov – vraj za úhrady za služby verejnosti. „Stačilo už tejto zlodejiny,“ povedali si mnohí nútení koncesionári, a prestali výpalné platiť. Kontrastratovej STV nenechala na seba čakať. „Úhrady za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom, takzvané koncesionárske poplatky, zatiaľ neboli zrušené. Zákon o úhrade je platný a účinný. Platením poplatkov plníte svoju povinnosť a vytvárate predpoklady na zvyšovanie kvality vysielaných programov vo verejnom záujme. Ďakujeme. Vaša Slovenská televízia, váš Slovenský rozhlas,“ znie v týchto dňoch z rozhlasových a televíznych prijímačov v tých domácnostiach, kde si verejnoprávne médiá vôbec naladia. Ozaj, a neviete, kde do čerta sa prepadli tí „umelci,“ čo za verejnoprávnosť tak hlučne brojili v čase generála Rybníčka?

A čo dodať na záver? Snáď len tie tri slová, obyčajné slová: zrušte Slovenskú televíziu! Nech už konečne zhasne a viac už nikdy nezaskvieť žiadny z monoskopov tej úbohej reprízie. Netreba nám ju. Nestojí to za to a nikdy to inak nebude.

Autor je analytik KI.

UDIALO SA:

1) V auguste 2010 sa z okruhu ľudí KI v médiách nielen k aktuálnym témam vyjadrovali: Zuzana Humajová-Zimenová, Ondrej Dostál, Peter Gonda, Radovan Kazda, Ivan Kuhn a Branislav Pupala.

Viac nájdete na www.konzervativizmus.sk v sekciách ČLÁNKY, ROZHOVORY, KI KOMENTUJE, AUDIO/VIDEO KI a BLOGY.

PODPORTE NÁS:

Konzervatívny inštitút M. R. Štefánika nevydáva len Konzervatívne listy. Organizujeme ročne mnoho konferencií, diskusií, konzervatívnych klubov a prednášok. Každoročne udeľujeme najprestížnejšie literárne ocenenie na Slovensku – Cenu Dominika Tatarku. Publikujeme desiatky analytických výstupov vo forme štúdií, odborných príspevkov a prednášok, článkov a mediálnych vystúpení. Všetky naše výstupy, vrátane

audio či videozáznamov z akcií KI, nájdete na pravidelne aktualizovanej webstránke KI na adrese www.konzervativizmus.sk.

Podporte nás prostredníctvom online prevodu cez Váš internet banking. Viac informácií o možnostiach podpory nájdete na webstránke KI v sekcii PODPORTE NÁS.

Ďakujeme!

ŠTUDENTSKÁ ESEJ 2010

KONZERVATÍVNY INŠTITÚT M. R. ŠTEFÁNIKA VYHLASUJE SÚŤAŽ NA TÉMU

ČO OČAKÁVAM OD SLOVENSKEJ VLÁDY?

SÚŤAŽ JE URČENÁ ŠTUDENTOM STREDNÝCH A VYSOKÝCH ŠKÔL A DOKTORANDOM. UZÁVIERKA 15. NOVEMBER 2010.

VIAC NA www.KONZERVATIVIZMUS.sk

hlavný partner:

GRATEX

partner: GEOPLÁN ROŽŇAVA s.r.o.

mediálny partner:

tyždeň